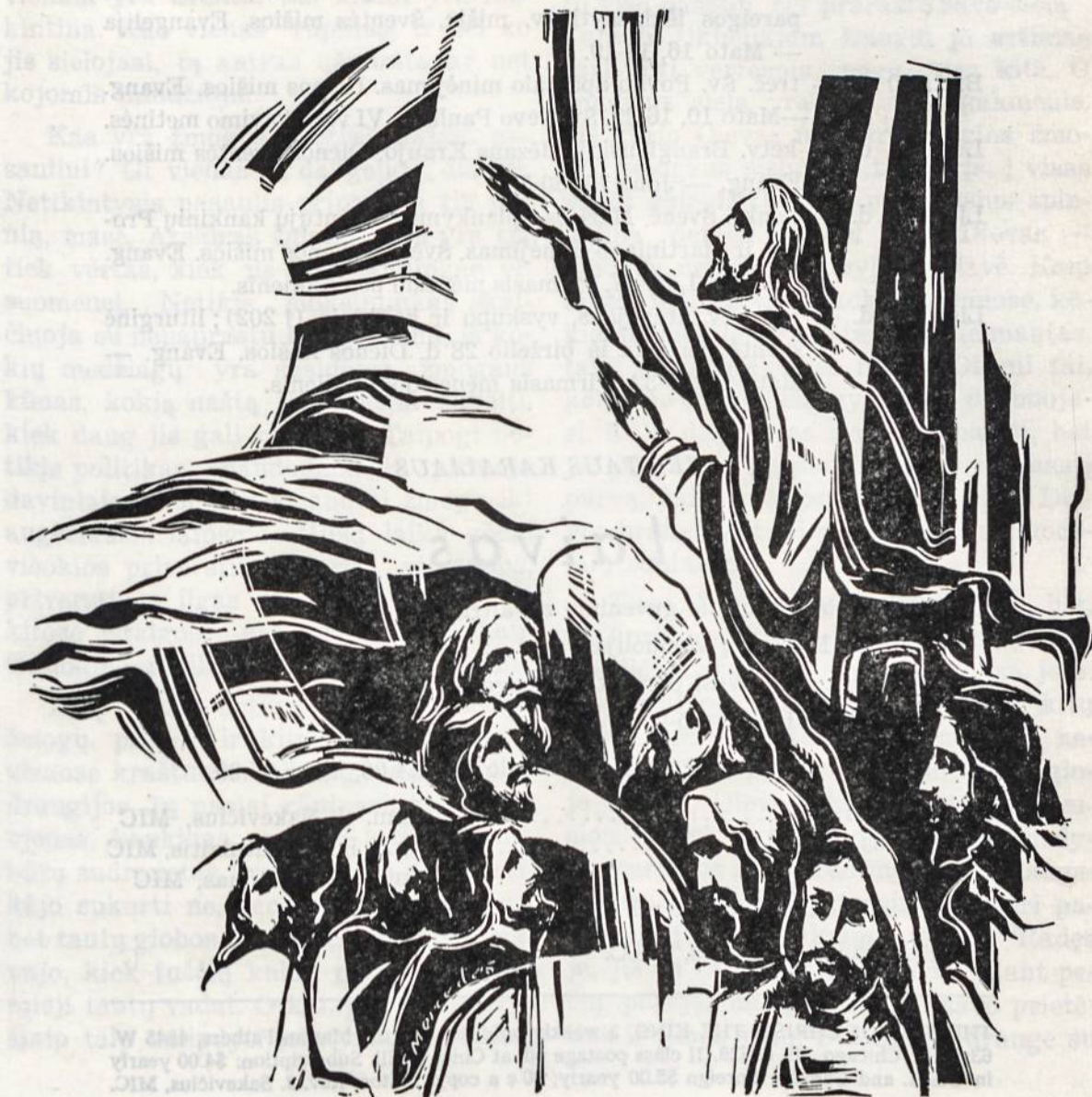

1
KRISTAUS KARALIAUS

LAIIVAS

ŠV. JONAI Krikštytojau, kuris šaukei taisyti Išganytojui kelią, padėki man ir mano mylimiesiems taisyti Jam savo širdies takelius, pamokyki išpuošti savo širdis kvapiais dorybių žiedais, pamokyki mus savo gyvenimu šlovinti Jį, išpažinti ir mylėti. Pašauki mano Tautą gerai suprasti Jo mokslą, jį skelbti ir juo gyventi. Amen.

Sibiro tremtinių maldų knygelė "Marija, gelbėki mus"

LITURGINIS KALENDORIUS

- Birž. 27 d. — Trečiasis sekmadienis po Sekminių.
- Birž. 28 d. — pirm. šventųjų apaštalų Petro ir Povilo vigilija. Mišios skirtos šiai dienai. Evangelija — Jon. 21, 15-19.
- Birž. 29 d. — antr. šventųjų apaštalų Petro ir Povilo šventė. Jungtinėse Amerikos Valstybėse šventė nėra privaloma, todėl nėra pareigos išklaudyti šv. mišių. Šventės mišios. Evangelija — Mato 16, 13-19.
- Birž. 30 d. — treč. šv. Povilo apaštalo minėjimas. Dienos mišios. Evang. — Mato 10, 16-22. Šv. Tėvo Pauliaus VI vainikavimo metinės.
- Liep. 1 d. — ketv. Brangiausiojo Jėzaus Kraujo. Dienos šventės mišios. Evang. — Jono 19, 30-35.
- Liep. 2 d. — penkt. švenč. Marijos aplankymas. Šventųjų kankinių Proceso ir Martiniano minėjimas. Šventės dienos mišios. Evang. — Luko 1, 39-47. Pirmasis mėnesio penktadienis.
- Liep. 3 d. — šešt. šv. Irenėjaus, vyskupo ir kankinio († 202); liturginė šventė perkelta iš birželio 28 d. Dienos mišios. Evang. — Mato 10, 26-32. Pirmasis mėnesio šeštadienis.

KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Religinio ir tautinio gyvenimo savaitraštis

Leidžia Marijonų vienuolija

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629

Telefonas: LUdlow 5-9500

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur \$5.00.

Redaktorius kun. J. Sakevičius, MIC
Redakcijos nariai kun. K. A. Matulaitis, MIC
..... kun. A. Nockūnas, MIC

Laive bendradarbiauja visa eilė žymių lietuvių rašytojų.

Viršelis ses. M. Mercedes, S.S.C.

THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago, Ill. 60629. II class postage pd. at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10 ¢ a copy. Editor: Rev. J. Sakevičius, MIC.

Du pasauliai

Kun. dr. J. Maknys

PAPRASTU, iš kasdienio gyvenimo paimtu pavyzdžiu Kristus gražiai pavaizdavo, kaip skirtingai žiūri į viską tikintysis ir netikintysis pasaulis. Ta pati žemė, ta pati žmonija ir tas pats gyvenimas yra skirtingai vertinama tikinčiojo ir netikinčiojo pasaulio. Kas vienam yra šventa, tas kitam yra niekintina. Kuo vienas rūpinasi ir dėl ko jis sielojasi, tą antras užmiršta ar net kojomis mindžioja.

Kas yra žmogus netikinčiajam pasauliui? Gi vienas iš daugelio daiktų. Netikintysis pasaulis pripažįsta tik minią, masę. Atskiras žmogus jam yra tik tiek vertas, kiek jis yra naudingas visuomenei. Netikis mokslininkas skaičiuoja su nepaprastu kruopštumu, iš kokių medžiagų yra susidėjęs žmogaus kūnas, kokią naštą jis pajėgia pakelti, kiek daug jis gali nudirbti. Taipogi netikis politikas, naudodamasis pirmojo daviniais, stengiasi išnaudoti žmogų iki augščiausio laipsnio. Mūsų laikų gėda, visokios priverstino darbo stovyklos, priverstinas ilgas darbas fabrikuose ir kitose įstaigose, yra ne kas kita kaip tiesioginė netikinčiojo žmogaus išvada.

Kaip mažai netikis pasaulis vertina žmogų, parodo ir kitas faktas. Bemaž visuose kraštuose veikia gyvulių globos draugijos. Jų nariai rūpinasi, kad kiekvienas, kankinąs savo ar kito gyvulį, būtų sudraustas ir nubaustas. O kai reikėjo sukurti ne vieno atskiro žmogaus, bet tautų globos draugiją, kiek laiko eikvojo, kiek tuščių kalbų plepėjo vadina mieji tautų vadai. O kai, pagaliau, buvo šiaip taip sulipdyti įstatymai, draudžią

naikinti tautas, tai tik maža valstybių dalis pasirūpino juos patvirtinti. O apie jų vykdymą dar iki šiol nieko negirdėti.

Visai kitaip žiūri į žmogų tikintysis pasaulis. Dievui atskiras žmogus yra vertesnis už visą pasaulį. Šv. Raštas sako: "Ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, bet prarastų savo sielą". Taip ir tikinčiajam žmogui jo artimas turi būti vertesnis negu visa kita. O žmogaus siela yra tas brangakmenis, dėl kurio Dievas myli ir brangina žmogų. Žmogaus siela yra tas žeris, į visas puses skleidžiąs savo puikiuosius spindulius deimantas, dėl kurio Dievas — žmogus net savo gyvybę atidavė. Kaip maža turi reikšmės, kokios rėmuose, kokiametale yra įstatytas deimantas, taip jokios reikšmės neturi Dievui tai, kokiametale siela gyvena ir darbuojasi. Kaip deimantas lieka deimantu, net jei jis yra suteršiamas ir įmetamas į purvą, taip ir žmogaus siela lieka Dievui brangi, net jei ji yra sunkių nuodėmių subiaurota.

Tiesa, Dievas myli visą žmoniją, bet, jei kuris jos narys patenką nelaimėn, tai didžiausias jo rūpestis tenka jam. Jis negalvoja: "Man dar liko daug kitų sielų, vienos pražuvimas man nieko nereiškia", bet, palikęs visas kitas saugioje vietoje, Dievas eina ieškoti pražuvusių. O kiek džiaugsmo sukelia jo širdyje prarastos sielos radimas. Šio džiaugsmo jo širdis negali talpinti, ji turi pareikšti jį ir savo kaimynams: "Radęs ją, jis su džiaugsmu užsideda ją ant pečių, parėjęs namo, sušaukia savo prietelius ir jiems sako. Džiaukitės drauge su

III SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Lekcija

MYLIMIAUSIEJI: Nusilenkite po galinga Dievo ranka, kad jis išaukštintų jus aplankymo metu. Meskite ant jo visą savo rūpestį, nes jis jumis rūpinasi. Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip kriokias liūtas, ieškodamas, ką praryti; jam priešinkitės tvirti tikėjimu, žinodami, kad tie patys kentėjimai atsitinka jūsų broliams, esantiems pasaulyje. Visokios malonės Dievas, kurs mus pašaukė į savo amžinąją garbę Kristuje Jėzuje, pats jus truputį kentėjusius patobulins, sustiprins ir patvirtins. Jam garbė ir viešpatavimas per amžių amžius. Amen (1 Petr. 5, 6-11).

Evangelija

ANUO METU: Į Jėzų artinosi muitininkai ir nusidėjėliai jo klausyti. O pariziejai ir Rašto žinovai murmėjo ir sakė: Tas priima nusidėjėlius ir su jais valgo. Tuomet jis pasakė jiems šitokią prilyginimą, tardamas: Kas jūsų turėdamas šimtą avių, jei jam prapultų jų viena, nepalieka devynių dešimčių devynių tyruose ir neina paskui prapuolusiąją, kolei ją randa? Radęs ją, jis su džiaugsmu užsideda sau ant pečių; parėjęs namo, sušaukia prietelius ir kaimynus ir jiems sako: Džiaukitės drauge su manim, nes radau savo avį, kuri buvo prapuolusi. Sakau jums, taip pat bus džiaugsmo danguje dėl vieno nusidėjėlio darančio atgailą daugiau, nekaip dėl devynių dešimčių devynių teisiųjų, kurie neprivalo atgailos. Arba kuri moteriškė, turėdama dešimtį drakmų, jei pameta vieną drakmą, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir neieško rūpestingai, iki atranda. Radus sušaukia prieteles ir kaimynes ir sako: Džiaukitės su manimi, nes radau drakmą, kurią buvau pametusi. Taip, sakau jums, bus džiaugsmo tarp Dievo angelų dėl vieno atgailą darančio nusidėjėlio (Luk. 15, 1-10).

manimi, nes suradau avį, kuri buvo prapuolusi”.

Tokia yra maždaug pamoka, kurią patiekia Kristus mums šio sekmadienio evangelijoje. Daugumas jau seniai išmokome ją, bet ar visi vykdome ją savo gyvenime? Priklausydami tikinčiajam pasauliui ir žinodami, kaip Dievas myli ir brangina žmogų, kiekvienas esame įpareigoti sekti savo dieviškuoju Ganytoju ir ieškoti nuo kaiminės atsiskyrušių avių. Tikras Kristaus sekėjas neturi būti panašus į pariziejus, kurie nuoširdžiai besigailinčiam dėl Dievo išdavimo

Judui atsakė: “Kas mums darbo. Tu žinokis” (Mt. 27, 4). Tikras krikščionis niekuomet neprivalo mąstyti ir sakyti: “Kas man darbo su nusidėjėliais. Jų pačių reikalas susitvarkyti su Dievu”. Priešingai, jis privalo visomis priemonėmis stengtis padėti Kristui išgelbėti ir pražūtį einančias sielas.

Ar turime ir mes kiekvienas širdį, mylinčią Dievą labiau už viską, o savo artimą kaip pats save? Ar turime ir mes kiekvienas širdį panašią į švenčiausiąją Jėzaus širdį? Jei ne, tai nuolat prašykime, kad Jis mums suteiktų ją.

Šių dienų stebuklai

BEDIEVIAI, kurie nepripažįsta Dievo, dvasinės sielos, antgamtinio gyvenimo, tikrina, kad jokių stebuklų nėra ir negali būti. Tai, ką seniau žmonės laikę stebuklais, yra vien gamtos jėgų reiškinių nesupratimas. Nemokėdami suprasti ir išaiškinti kai kurių gamtos reiškinių, juos palaikę stebuklais. Šiandie mokslas tiek pažengęs pirmyn, kad gali išaiškinti visas gamtos jėgas, visus reiškinius, ir todėl daugiau stebuklų nėra.

O tačiau stebuklų yra ir šiandien. Jie rodo Dievo buvimą, Jo įsikišimą į gamtos eigą, stebuklai rodo Bažnyčios šventumą, jos dievišką kilmę. Ryškiausi mūsų dienų stebuklai yra nepaprasti pagijimai, kuriuos medicinos mokslas nepajėgia išaiškinti, kurie yra prieš visus gamtos dėsnius. Lygiai yra niekaip gamtos reiškiniais neišaiškinamas šv. Januarijaus kraujo tam tikrose metų dienose atgijimas, kada sudžiūvęs ir sukrekėjęs to šventojo kraujas, laikomas mažuose buteliukuose, atneštas prie to šventojo relikvijų, tampa vėl skystas, lyg ką tik iš kūno ištekėjęs. Po to jis vėl sustingsta. Daug buvo bandymų išaiškinti šį reiškinį, daug daryta visokių tyrinėjimų ir niekam nepavyko išaiškinti, kodėl tam tikrose dienose tasai kraujas atgyja.

Apie stebuklus šiandien mažai kalbama dėl to, kad spauda vaikosi kito kiomis sensacijomis. Visokie kino žvaigždžių divorsai, naujos vedybos, vi-

Kaip gerasis ganytojas apkabina polio liga sergantį vaiką.

Šv. Tėvo Pauliaus VI vainikavimo sukakties (birž. 30) proga ypatingai jį savo maldose prisiminkime.

sokie nusikaltimai, padugnių gyvenimas yra nuolatinio dėmesio centre. O jei kur įvyksta stebuklas, lieka nepastebėtas. Tuo niekas nesidomi, arba žiūri skeptiškai. Dėl to atrodo, kad stebuklų nėra. Čia norime papasakoti vieną stebuklingą išgijimą, įvykusį prieš kiek laiko Liurde, kada pagijo Eliza Alois iš Sicilijos. O jos istorija tokia:

Eliza 1942 m. turėjo tik 11 metų ir liko našlaitė: mirė abu jos tėvai ir jai

Naujas' s jėzuitų generolas tėv. Pedro Arrupe (kair.) su jėzuitų gen. prokuratorium.

teko rūpintis savo dviem mažesniais broliukais. Ji jiems turėjo atstoti motiną. Vargšė turėjo palikti savo kūdikio pasaulį, savo lėles ir kaip didelę užsiimti broliais, namų ruošą. Jau tada parodė dvasios tvirtumą: rūpinosi broliais ir mokėsi. Jau buvo pasiekusi trečią gimnazijos klasę, kada vienas įvykis pakreipė jos gyvenimą kita vaga.

Buvo pavasario popietė. Eliza pamatė, kad mažasis Marijus yra užsilipęs ant namo stogo ir yra pavojus, kad gali nuo statau stogo nukristi. Išsigandusi Eliza iš karto lyg suakmenėjo: negalėjo nė šaukti, nė pajudėti. Bet tuojau atsigavusi, drąsiai užkopė ant stogo ir išgelbėjo mažąjį Marijų. Tačiau pati, lipdama žemyn, neteko lygsvaros ir nukrito ant žemės. Kelias dienas drąsioji Eliza kovojo su mirtimi. Krisdama susilaužė keliose vietose kaulus ir visas kūnas tapo viena žaizda. Gydytojai po kiek laiko nustatė, kad gyvybei pavojus jau praėjęs, tačiau reikės ilgo laiko visiškai pasveikti. Tik po dviejų metų Eliza galėjo šiek tiek pavaikščioti, pasiremdama lazdomis. Atrodė, kad pamažu pagis, tačiau staiga pagerėjimas išnyko.

Ji suprato, kad vyksta kažkas baisaus: negalėjo visiškai pastovėti ant kojų. Atrodė, kaip tuščias maišas, krintąs žemyn, o kaulai pilni dyglių.

Dar ir šiandien gydytojai nežino, kaip jos ligą pavadinti. Vieni sako, kad tai osteoporosis — nepagydoma liga, kada kaulai pasidaro trapūs, nes jiems trūksta kalkinių druskų. Laikui bėgant kaulai ima byrėti, trumpėja, sumažėja. Eliza jau negalėjo visiškai pajudėti, o jos kūnas vėl apsidengė žaizdomis.

Bėgo metai, kurie turėjo būti patys gražiausi Elizos gyvenime, o jie buvo patys baisiausi. Pirišta prie savo lovelės, Eliza kovojo tarp vilties ir desperacijos. Vieną ji suprato, kad jos kaulų liga yra nepagydoma ir kas kart vis sunkėja. Viena koja jau liko daug trumpesnė, naikinama paslaptingosios ligos. Viena, kas liko joje gyva — akys ir širdis.

Eliza tikėjo, kad tik Dievas gali ją pagydyti. Todėl 1958 m. vasarą prisijungė prie taip vad. "baltojo traukinio", vežančio ligonius į Liurdą. Ji į traukinį buvo nešte įnešta, nes pati negalėjo nė žingsnio žengti. Prieš kelias dienas buvo operuota, ir gydytojas iš tos trumpesnės kojos dar išėmė gabalą sugedusio kaulo. Koja pasidarė dar trumpesnė. Bet nė tada Eliza neprarado vilties pasveikti. Ji laukė, kad stebuklas gali įvykti ir kad niekas pasaulyje negali su-laikyti Dievo rankos.

Po kelių dienų Liurdo slaugytojai įkėlė ją į stebuklingojo šaltinio maudyklę. Įleista į vandenį Eliza suvirpėjo. Kažkokia šiluma perėjo per visą jos kūną. Atrodė, kad staiga joje užsidegė ugnis. "Daktare", — šaukė ji asistuojančiam gydytojui, — "daktare, aš esu sveika!" Gydytojas liepė slaugytojams iškelti ją iš vandens. "Nesijaudink, panele, nekreipk dėmesio į tai, ką dabar jau ti. Tai tik laikinis įspūdis. Eik į savo kambarį pailsėti".

Tačiau Eliza neabejojo. Ji jautė kažkokį vidujinį balsą, kuris jai sakė, kad

ji sveika, kad jos kančios pasibaigė, kad Dievas jos išklausė. Atnešta į savo kambarėlį, ėmė dar karščiau melstis. Sekančią naktį turėjo regėjimą: matė gražią Ponia, baltai apsirėdžiusią, labai malonaus veido, kuri įėjusi pro uždarus duris, prisiartino prie jos ir pasakė: “Dabar gali keltis ir vaikščioti”.

Liurdo gydytojų centre nenorėta numinti sugipsavimai, kuriuose buvo sukaustytas Elizos kūnas. Ji turėjo dar tris dienas ir naktis pasilikti lovoje. Tik vėliau, kai grįžo į Siciliją, Eliza galėjo patirti, kas su ja įvyko. Pirmas dalykas buvo paprašyti gydytojo, kad išlaisvintų ją iš raiščių ir gipso. Kada paskutinis raištis nukrito, nei gydytojas, nei slaugytojai nepajėgė iš nustebimo ištartti žodžio: Elizos kūne dingo buvusios 22 žaizdos, dešinė koja, kuri buvo trumpesnė, susilyginusi su kairiąja. Eliza, lyg niekad nesirgusi, atsisėdo lovoje ir iškėlė kojas ant žemės. Paskui atsistojo ir pradėjo vaikščioti. Jau vienuolika metų, kaip jos kojos nebuvo palietusios žemės. Jaunai mergaitei tie 11 metų buvo visa amžinybė.

O dabar?

“Kaip matote, — pasakoja Eliza, — iš mano baisios ligos neliko nė ženkle. Dabar galiu daryti ką noriu: vaikščioti, bėgti, šokinėti. Žodžiu, esu sveika. Man medicinos mokslas nieko nepadėjo, jis buvo bejėgis prieš mano paslaptinę ligą, kuri laikė mane gyvą užmūrytą gipse. Reikėjo Dievo rankos ištraukti mane iš tos baisios padėties, kad aš vėl būčiau sveika ir normali”.

Eliza kalba iš lėto, tarsi pati norėdama įsitikinti savo žodžių tikrumu. Nusišypso ir jos akys nušvitę už tamsių akinių stiklų. Ji šiandien jau ne mergaitė: turi 32 metus, tačiau jos elgesyje liko kažkas vaikiško, kas ją labai pajaušina. Stebuklas, pagydęs jos kūną, suteikė ir dvasiai šviesos jaunystės, kurios iki tol nebuvo pažinusi, nė išgyvenusi.

J. Vaišnora, MIC

Jurgis Juodis — Aušros Žvaigždė

Skandžią Lietuvos 25 metų okupaciją ir baisias birželio dienas prisimenant, sukurtas šis specialus Dievo Motinos atvaizdas, kad į ją, ka'p mūsų viltį, kryptų visų akys.

★ Patvirtintas Liurdo stebuklas. Neseniai Marselio arkivyskupijos Prancūzijoje biuletenis paskelbė, kad Juliette Tamburini pagijimas, kuris įvyko 1959 metais Liurde, gydytojų komisijos sprendimu laikomas stebuklingu.

★ Aukos misijoms. Tikėjimo platimo draugija praneša, kad pernai tikintieji iš viso pasaulio sudėjo su viršum 31 milijoną misijų šelpimui.

NEMARUSIS DANTĖ IR JO KŪRYBA

A. Tyruolis

3.

KAIP minėta, Dantė buvo ne tik poetas, daugiausia tuo vardu žinomas, bet ir mokslininkas, pažinęs svarbiausias to meto mokslo šakas, kaip filosofiją, teologiją, matematiką, astronomiją, istoriją, geografiją ir net gamtos mokslus.

Tas universalusis, arba visuotinis, Dantės žvilgsnis apėmė visas žinomas to meto Europos tautas. Tatai matyti tiek iš poetinių, tiek iš mokslinių Dantės raštų. Tad negalėjo jam būti nežinoma ir kad ir tolima lietuvių tauta, o ypač jų giminaičių senųjų prūsų likimas, kai po krikščionybės įvedimo priedanga juos nukariavo vokiečių ordinas (kryžiuočiai) 1210—82 laikotarpy, taigi Dantės gimimo ir ankstyvosios jaunystės metais.

Kaip matėm, vienas iš svarbiausių Dantės mokytojų, į kurio raštus jis ypatingai gilinosi, buvo šv. Albertas Didysis (1193—1280), kaip matyti iš jo knygos „Politika“ (7 kn., 14 sk.) vienu metu buvęs šv. Tėvo pasiuntinys Lenkijoje, kai senieji prūsai dar nebuvo galutinai apkrikštyti ir kai senieji jų papročiai dar tebesiveržę ir į krikščionybę jau anksčiau priėmusią Lenkiją.

Savo mokytojo patirties žiniomis pasinaudodamas, o ypač jo veikalu „Apie vietų prigimtį“ (tai yra geografiją), Dantė savo lotynų kalba rašytame, kad ir nebaigtame veikalėly „Apie liaudies kalbą“ (parašyta apie 1305, Dantei jau esant tremty) dėmesį atkreipia į Europos tautas ir jų kalbas. Pagal savo mokytoją Europoj įžiūrėdamas tris svarbiausius regionus, jis atitinkamai ir Europos kalbas suskirsto į tris grupes: šiaurės Europos (į čia įeina baltų, taigi lietuvių, latvių ir senųjų prūsų kalbos,

Dantė ir Virgilijus keliauja per skaistyklą.

slavų ir germanų kalbos ir per klaidą įtraukta vengrų kalba, kuri, pagal dabartinį kalbų mokslą, priklauso ne indo — europiečių, bet ugro-finų grupei, tad čia įeina estų ir suomių kalbos); rytų Europos kalbų grupėn įeina graikų kalba (iš dalies ir Azijoje) ir pagaliau pietų Europos kalbos: italų, prancūzų, ispanų. Kiekviena tų grupių išsivystė iš bendro kamieno, o jų visų pagrindas bus buvus viena bendra prokalbė, kuriai artimiausios sanskrito ir lietuvių kalbos, pagal dabartinį kalbų mokslą.

Tarp Europos šiaurės ir pietų kalbų Dantė pagrindinį skirtumą mato teigiamo atsakymo žodely: šiaurės kalbose jis yra io (ar ja, į lietuvių kalbą iš dalies perėjęs iš germanų kalbos), o pietų — oc, oil (prancūzų oi), si (italų k.). Nors Dantė įsakmiai savo veikalėly ir nemini baltų (lietuvių ir prūsų) kalbų,

bet šalia paminėtų slavų ir germanų kalbų prideda "ir kitos kalbos", į kurias, be abejojimo, įeina mums rūpimos kalbos.

Apie senuosius prūsus ir lietuvius Dantė, kad ir netiesiogiai, užsimena savo "Dieviškojo Komedijoje" (skaistykla, 7 giesmė). Vargais negalais, su dideliais pavojais išsikapstęs iš Pragaro, Dantė su savo vadovu Virgilijum pasiekia Skaistyklos prieangį, kur juos pasitinka viduramžių trubadūras Sordello. Šis, jų prašomas, paaiškina, kokios sielos gyvena Skaistyklos prieangy. Jų čia yra keturios grupės: pirmajai priklauso tie, kurie, prieštaravę Bažnyčiai, paskutinį momentą susitaikė; antrajai tie, kurie, buvę šalti, atgailą atidėliojo iki mirties; trečiajai tie, kurie staiga mirė be išrišimo, bet atgailojo paskutinį momentą, pagaliau ketvirtajai grupei priklauso karaliai ir kunigaikščiai, kurie dėl pasaulinių rūpesčių atidėliojo atgailą (vietoj jie patalpinti neblogoj: slėnyj, pilnam gėlių).

Ten augščiausioj vietoj besėdįs pasirodo besas imperatorius Rudolfas Habsburgietis (viešpatavęs 1273—91), Sordello kaltinamas, kad kai Šv. Romos imperatorius neužgydęs Romos žaizdų, tai yra krašto neišvadavęs iš partijų kovų, suskaldžiusią Italiją. Prieš jį sėdi jo priešas čekų karalius Otokaras II (1230—78), kuris Sordello vadinamas drąsiu "dar vystykluos" (tai yra ankstyvoj jaunystėj), palyginus jį su jo sūnum Venceliu (Vaclovu), kurs ir barzdotas tos drąsos neturėjęs, nes praradęs tėvo įsigytą Austriją).

Kaip iš istorijos žinome, Otokaras, dar tik 25 metus amžiaus teturėdamas, trokšdamas garbės ir žygių, ėjo kryžiuočiams į pagalbą nugalėti senuosius prūsus. Apie 1255 jam pavyko su kryžiuočiais nugalėti vieną prūsų kiltį — sembus, gyvenusius apie dabartinį Karaliaučių (rus. Kaliningradą), kur jie turėjo pasistatę savo Tvankstę (dabar-

Naujasis saleziečių vyr. vadovas kun. Luigi Ricceri (kair.) su kun. R. Ziggotti, buv. vyr. vadu.

tinio Karaliaučiaus vietoj). Kryžiuočiai, pergalingam karaliui pagerbti, Tvankstėj pastatydino pilį, kurią praminė Karaliaus kalnu (mons regia), iš ko ir gavosi vokiškas Koenigsberg, o mūsiškas Karaliaučius.

Po kelerių metų Otokaras buvo ryžsis nugalėti ir likusius prūsų gimines, galindus ir sūduvius, o pagaliau ir pačius lietuvius. Juos norėta apkrikštytus priskirti prie čekų Olomuco arkivyskupijos, išskiriant Moravijos arkivyskupiją. Šv. Tėvui su tuo planu nesutikus, Otokoras grįžęs iš prūsų nieko nepešęs, be to ir gamtinės kliūtys, didelės liūtys, neperžengiami raistai, jį nuo to žygio sulaikė. Nors Lietuvoj Mindaugas jau buvo apsikrikštijęs, bet dėl vidaus sumaiščių Lietuvai liekant pagonybėj, matyt, tuo ir buvo teisinamas Otokaro žygis. Esąs išlikęs ir Šv. Tėvo laiškas, kur minima Mindaugo mirtis.

Nors pats Otokaras buvo ir garbėtroška ir prasto būdo, dargi prisidėjęs prie švabų ciesoriaus Konradino nužudymo ir jam vargiai būtų tikę būti gėlėtam Skaistyklos prieangyje, bet Dantė jį vertino veikiau už ir netiesioginį pasitarnavimą krikščionybės įvedimui pas senuosius prūsus. Pagaliau ir politiniu atžvilgiu Otokaras jam buvo artimesnis, kaip imperatorius Rudolfas, kurį pakaltina minėto Sordello lūpomis.

Prof. K. Pakšto paminklo Šv. Kazimero kapinėse šventinimas, kurį atlieka vysk. Pr. Brazys geg. 31 d. Šalia stovi kun. G. Kijauskas, SJ, prof. Pakšto našlė ir k. Nuotrauka Z. Degučio

Didingas žuvusių už Lietuvos laisvę pagerbimas

Didžiuosiuose Chicagos parodų rūmuose, erdviojoje teatro salėje, kur telpa 5,000 žmonių, birželio 13 įvyko istorinis Chicagos Lietuvių operos Verdi "Requiem" ir Markaičio "Vilniaus varpų" išpildymas.

Šis koncertas suruoštas norint paminėti žuvusiuosius už Lietuvos laisvę kovotojus ir norint prisiminti nebaigtą jau dvidešimt penkeris metus besitęsiančią mūsų laisvės kovą prieš komunistinį jungą.

Didžioji salė buvo užpildyta nuo paskutinio balkono suolo iki scenos ir publika viską sekė su didžiu susikaupimu. Giedant Amerikos ir Lietuvos himnus ir pasigirdus "Requiem" garsams daugelis skeptaitėmis braukė akis.

Šiame reto iškilumo ir didžios rimties koncerte jungėsi Verdi genijus,

Markaičio talentas, simfoninio orkestro preciziška muzikinė jėga su solistų balso turtingumu ir mūsų pirmaujančių Chicagos chorų jungtine galia, pasireiškusia rinktinių balsų skambumu, atspindinčiu kruopštaus išlavinimo technika.

Jei programa leistų, tai ši jungtinių chorų pasirodymą būtų galima pavadinti nebe koncertu, o aukšto lygio dainų švente. Visa erdvioji scena, kurios krašte gal pirmą kartą šioje vietoje spindėjo lietuviška trispalvė, buvo užpildyta 85 simfoninio orkestro muzikantų ir 152 jungtinio choro dalyvių, sutelktų čia iš Alice Stephens ansamblio, Chicagos Vyčių choro, Lietuvių operos choro ir Tėviškės parapijos choro. Ir reikėjo matyti bei girdėti, kaip kietas pasiruošimas, uolus darbas juos buvo sujungęs į nuostabaus darnumo vienetą.

PAGALBA ARTIMUI

DIRBTI sau, savo šeimai, savo artimiesiems yra natūralus reiškiny, nors tai reikalautų ir tam tikro pasiaukojimo. Tačiau dirbti ir aukotis svetimiems, nepažįstamiems, paliegiusiems ir seniems yra pašaukimo reikalas.

Naujojoje Anglijoje, Putname, Conn., ir Brocktone, Mass., yra lietuvių seselių vienuolynai. Mergaitės, kurios atėjo į tuos vienuolynus, pasisaukojo gyventi ir dirbti nebe sau. Apsirengdamos juodu rūbu, jos paženklino save gyventi ne sau ir ne savo džiaugsmui. Tą džiaugsmą jos pridengė gedulu, o pasirinko gyventi ir dirbti pagal Viešpaties valią tiems, kuriems reikalinga globa ir parama.

Pirmiausia, jos prisiėmė auklėti ir mokyti lietuvišką jaunimą katalikiškoje dvasioje. Tų vienuolynų rankose yra vaikų darželiai, pradžios mokyklos, net studenčių bendrabučiai. Vasaros metu net iš visos Amerikos ir Kanados lietuviškosios važiuoja į Putnamą stovyklauti, kur jos pagyvena ir pabendrauja lietuviškoje aplinkoje ir lietuviškoje krikščioniškoje dvasioje. Rudeniop jos ašarodamos skiriasi su ta vieta, kur fiziniai ir dvasiniai būna sustiprėjusios.

Dabar abu tie vienuolynai stato seneliams namus. Tai milijoninės statybos. Toms statyboms valdžia paskyrė po keletą šimtų tūkstančių dolerių. Tačiau reikalinga ir geros valios žmonių parama, kuri įgalintų užbaigti tų namų statybas.

Lietuviai seneliai, kurie nebeturi kas juos globotų ir jais rūpintųsi, šiuose namuose ras tą prieglobstį ir lietuvišką globą. Lietuviškosios seselės su lietuviška širdimi ir krikščioniška meile praskaidrins jų rudenį ir beprošvaisių dienas.

Ar pačioms seselėms reikalinga pagalba ir parama? Seselėms nereikia, tačiau vienuolynams reikia. Vienuolynams trūksta pašaukimų, pasiaukojančių širdžių, kurios atsisakytų savęs ir eitų dirbti Viešpaties vy-

Bausmė

3.

Mes bėgome. Bėgome, klupome, kėlėmės, griuvome, ilsėjomės ir vėl kėlėmės ir vėl bėgome. Pakeliais išmėtyta pilna visokių daiktų. Sidabrinės šakutės, šaukštai, peiliai, kristalo stikliukai vėlėsi su dulkių pūkais mums po kojų. Tai vis daiktai, už kurių pirmiausia žmogus griebiasi. Iš vieno maišo sunkėsi raudonas skystimas, iš kito veržėsi laukan dešros barankomis. Iš vieno lagamino ištiškusi pudra, o čia pat jo tįsojo šilkiniai marškiniai. Sutrypti, sujaukti su dulkėmis. Kažkur užkliuvo koja už bonkos. Vienos, kitos. Ir taip be galo. Tai ženklas, kad žmonės tuo keliu bėgo. Po tūkstanties metų, jei nors vienas iš tų daiktų užsiliks žemėje, sakysime, kad ir tie moteriškieji karoliai, kurie įkyriai velkasi paskui mane, užsikabinę už mano bato kulnies išlindusios vinies, — žmonės studijuos taip pat apie žmones. Ir ką jie apie mus sužinos? Apie mūsų varganą kelią, ar mūsų baimę, ar nežinojimą!..

Pagaliau pradėjo blėsti mano viltis išbėgti iš baimės ir nežinojimo. Bėgau tik iš inercijos, nes buvau tikras, kad mes mirties nepralenksime. Ji važiuoja šarvuočiais, slenka tankais, skrenda lėktuvais. O sustoti jė-

nuogynan. Taip pat reikalinga skubi piniginė parama jų statyboms — senelių namams užbaigti, kad reikalingi globos kuo greičiau ją ten surastų.

Kaip pašaukimų reikalu, taip ir kiekvieną nors mažiausią auką siunčiant kreiptis į Nekaltai Pradėtąsias Marijos seseris adresu: Immaculata Convent, R. F. D. 2, Putnam, Conn., gi į Jėzaus Nukryžiuotojo seseris adresu: Our Lady of Sorrows Convent, 261 Thatcher St., Brockton, Mass.

P. Žičkus

gos nebuvo, nors jos nesirado ir pirmyn slinkti.

— Broliai, nepalikite manęs! — ištiesė ranką iš pakelės ravo senutė. Jos veidas baisesnis už apdegusiąją ranką. Veidas pilkas, kaip kelio dulkės, raukšlėtas lyg baimės kelias, gyvybės nė ženklo. Tik akys, tas vienintelis žmogaus kelrodis, pamaži slankiojo giliose kaktos daubose, sakytumei norėtų rasti išeitį. Aš jai padaviau ranką, tikėkite, ne iš meilės ar pagarbos žmogui, bet iš įpratimo rodytis žmogumi, o širdies gilumoje pagalvoju: — Ir ko tau bėgti? Geriau tu, sene, namuose paliktumei. Juk vistiek nebetoli tavo kelio galas! — Kai aš ją traukiau iš ravo, nuoširdžiai norėjau, kad ji neatsikeltų, tai bent būtų mano sąžinės nuraminimui pagrindas, kad palikau žmogų, pakelyje ne dėl to, kad norėjau jį palikti, bet kad jis atsisakė. Bet kur tau! Ji pakilo ir eina kartu su manimi.

— Padidėjo našta. Ir nereikalinga, — noriu užgniauzti kylantį mano širdyje maištą prieš mane patį. Bet aš jai nieko nesakau ir galvoju, tegu ji mano, kad aš geras žmogus. Taip, geras. Vos besusilaikau jos nepastūmęs nuo tilto. Užtenka man savo vaikų, žmonos, kuri geriau būtų padariusi, palikdama namus saugoti nuo apiplėšimo. Mes dabar einame kažkur, palikdami be apsaugos tai, iš ko mes gyvenome ir dėl ko gyvenome. Juk kai viso to neturėsime, nebus ir gyvenimo. Ir dar ta senė pasimaišė!

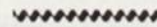
Ir tuo momentu, kada manyje galop pribrendo apsisprendimas "ne", — tolumoje pasigirdo sunkvežimio urzgimas. Kilo dulkių debesys ir visu smarkumu duobėtu keliu vijo mus. Aš tuoju pastebėjau, kad jis yra ne kariškas. Matėsi iš jo kelios skaruotos galvos. Sublizgo ir man išsigelbėjimo viltis. Jei ne mane, tai bent žmoną su vaikais ir tą naują pridėtinę mano našta senutę. Pakarto man iki paskutinių jėgų išsėmimo vaikus nešti, žmoną vedėti ir senutę kėlėti. Išgirdusi nors ir vapsvos zvimbimą, senutė tuojau puola žemėn, žegnojasi: "Vardan Dievo — Amen". Tik tiek jai teišėina, ir vėl, rankas keldama aukštyn, šaukia: "Nepaliki-

te manęs!" Tik spėju ją pakelti, ir vėl ji griūva. Ir taip be galo. Žmona jau pradėjo man pašonėn zirzti: — Kaip aš matau, tu mane paliksi dėl tos senės. Ir ko jai vilktis. Ar ne vistiek kur galą gaus. Žiūrėk savo.

Aš norėjau kažką žmonai atsakyti, bet mano mintis nutraukė velniškas sunkvežimio spiegame. Jis urzgė ir spiege, kad pasitrauktume iš kelio. — Kaip bus taip, — pagalvoju, — atsistosis viduryje kelio su mažais vaikais ant rankų ir nepraleisiu, kol nepaims nors mano našta. Atsisukau ir pradėjau šaukti: — Žmonės! — Tą akimirką aš norėjau kažką ypatingą pasakyti, ko dar niekas nėra girdėjęs. Tą baisią tarp būti ir nebūti valandą, rodos, ir tiko kalbėti į žmones tokiais žodžiais, kad net pakeliais parkritę lavonai pradėtų raičiotis. Bet nieko kito savajame pasaulyje aš nesuradau, kaip tik paprasčių paprasčiausių žodį: — Sustok!

Aš jį kartoju be galo. Rodos, vienintelis tik tas žodis "sustok" ir teegzistavo manoje būtybėje, kuriuo norėčiau sulaukyti visa, kas mus pakėlė iš ramybės ir gena, kaip bepročius į įsivaizduojamą žinomybę. Mašina lyg sumažindama greitį tiesiai skubėjo į mane, be paliovos staugdama. Iš šoferio būdelės kažkas lyg rankomis mojavu. Ar jis norėjo ką nors taip pat didingą pasakyti, ar tik taip sau iš įpratimo. Aš stovėčiau ir šaukiau: "Sustok", kol dulkių kamuoliai užkimšo mano gerklę. Pajutau, lyg kažkas mane trenkė, — ir pradėjau slinkti, kaip anas, dulkėtu keliu, nekantriai laukdamas to momento, kada sviedinio skeveldra ir mane priplos prie pilkojo kelio. Šios akimirkos dabar be pasipriešinimo tikrai laukiau.

(Bus daugiau)

* **Gedulo ir ryžto savaitė.** Lietuvos 25 metų okupacijos sukakties proga Chicago meras R. Daley paskelbė gedulo savaitę nuo birželio 13 iki birž. 19 d. prisiminti kenčiantiems ir mirštantiesiems už žmogaus kilnumą ir laisvę; taip pat tas dienas pavadino vilties laikotarpiu, kad bus atstatyta laisvė ir apsisprendimas nepriklausomoje Lietuvoje.

Kasdieniai gyvenimo klausimai

Kun. K. A. Matulaitis, MIC

Kristaus prisikėlimas

Netikintis mano draugas kartą pa juokė mane, kad aš tikiu Jėzų Kristų prisikėlus iš mirusiųjų. "Kas kartą mirė, daugiau nebegyvens". — tarė jis man. Jis už metų ar dviejų baigs mediciną studijuoti. Ką būtų galima jam ir panašiems atsakyti? **R. P-tė**

Rašote, kad jis netikintis. Jis netiki todėl, kad Kristaus iš mirusiųjų prisikėlimo klausimo nestudijavo, netyrė, nesvarstė turimų įrodymų. Jei nėra blogos valios, tai gali šį klausimą moksliniu metodu išlukštenti ir istorinę tiesą sužinoti. Kristus gyveno; jis pirm laiko pranešė savo mokiniams, jog bus nužudytas ir kad po trijų dienų prisikels iš mirusiųjų. V. Jėzus buvo prikryžiuotas; budeliai, radę jį ant kryžiaus nebegyvą, jam blauzdų nebelaužė, kaip tai padarė dviem piktadariams, prikaltiems greta Jėzaus, o vienas ragotine jam širdį pervėrė. Buvo palaidotas. kareivių sargybos jo kapas saugojamas, o jis trečią dieną išėjo gyvas iš kapo, pasirodė sargams, moterims, mokiniams ir protarpiais su jais per 40 dienų bendravo. Tai liudija keturi evangelistai, šv. Povilas savo laiškuose ir ano laiko rašytojai.

Kad visas klausimas Jums daugiau paašškėtų, pasiimkite Naująjį Testamentą ir pasiskaitykite bent šias jo vietas: Mato 12, 40; 20, 19; Morkaus 9, 8-9; 14, 28; Luko 24, 46; Jono 2, 19-21; Luko 24, 5-7; 1 Kor. 15, 3-9.

Religinis jausmas

Artimoje draugystėje keliems besikalbant apie Bažnyčios norą visus patraukti prie Dievo, vienas pareiškė:

"Prašau neužgaulioti mano religinio jausmo!" — Tada keliese jo klausėme, kas yra tas jo religinis jausmas? Kaip jis jį aptaria? Susipainiojo ir negalėjo mums paašškinti. Bet ir mums kitiems pasiliko neaišku, ką vadiname religiniu jausmu ar religine nuotaika? **Danutė D.**

Religinis jausmas yra žmogiškoji sąvybė, — tai sielos atvirumas santykiams su Dievu savuoju būdu, priimant dieviškąjį amžinųjų tiesų apreiškimą ir pavergiančią širdį Dievo meile. Kadangi tai siejasi su laisva žmogaus valia, su mūsų pritarimu, tiesų priėmimu, pasitikėjimu ir meile Dievui, — religinis jausmas yra labai asmeniškias: kiekviename žmoguje kitoks apimties ir kokybės atžvilgiu.

Žmogaus sielos atvirumas Dievui gali reikštis įvairiu būdu. Pirmiausia, tai sielos linkimas į savo buities pradžių ir galutinį gyvenimo tikslą. Paskui, miglotas supratimas, jog yra pats savo likimo kalvis, yra atsakingas už savo ateitį, bet kartu ir tai, kad tuo pat laiku žmogus priklauso ir nuo aukštesnės Būtybės. Tai išsiplečia į natūralų žmogaus pokalbį su aukščiausiaja Būtimi ir užsibaigia žmogaus natūraliu Dievo pagerbimu bei prašymais. Tas sielos atvirumas Dievui veda prie Dievo ir virsta tikėjimu Dievui, nuolankiai priimant ir už tiesą pripažįstant visa, ką yra Dievas apreiškęs.

Skolos

Prieš daugelį metų reikale pasiskolinau pas draugą penkis dolerius. Ir ilgai buvau tai pamiršęs. Mano draugas pasidarė alkoholio vergas, — retai išsipagirioja. Jei aš jam atiduosiu skolą, jis

KATALIKAI PLAČIAME PASAULYJE

* **Italijos Eucharistinis kongresas.** Birželio 6—13 dienomis Pizoje, centrinėje Italijoje, įvyko visos Italijos eucharistinis kongresas, kuriame dalyvavo Šv. Tėvas, keli kardinolai, daugiau šimto Italijos vyskupų ir keli šimtai tikinčiųjų. Pizoje yra istorinis pakrypęs bokštas.

* **Šv. Tėvas Eucharistiniame kongrese.** Birželio 10 d. Šv. Tėvas Paulius VI lėktuvu nuvyko į Pizą, kur buvo Eucharistinio kongreso skirtose kunigams iškilmėse. Pavakare Šv. Tėvas atnašavo šv. mišias, aikštėje pasakė kalbą ir suteikė kongreso dalyviams apaštališką palaiminimą. Savo kalboje pažymėjo, kad tikras kelias į taiką yra tikėjimas. Šv. Tėvą pasitiko Italijos ministeris pirmininkas A. Moro, buv. prezidentas Gronchi, Gynybos ministeris G. Andreotti ir kiti aukštieji pareigūnai. Pakeliui į miestą Šv. Tėvas aplankė paminklą, kuris pastatytas 13 žuvusiems Konge 1962 m. Jungtinių Tautų taikos misijos lakūnams. Tūkstančiai žmonių pasitiko su ovacijomis, mesdami gėles, savo vyriausią ganytoją.

* **Katalikų jaunimo kongresas.** Neseniai sporto stadijone Koelne buvo iš-

tikrai pragers gautus pinigus, o jam atiduoti man liepia sąžinė. Kas daryti?

N. B.

Būkite teisingas. Atiduokite kiekvienam, kas kam priklauso. Ką draugas darys su atgauta skola, tai jo reikalas. Kaip jis sunaudos, ar geram ar blogam, už tai jis pats atsakingas ir savo sąžinei ir Dievui. Bet jei tas draugas turi artimą globėją, — per to asmens rankas galite gražinti jam skolą. O jei nenorite, kad jis sužinotų, jog jam skolą gražinate, — pašte išpirkite atitinkamą pašto perlaidą ir be savo adreso jam pasiųskite. Tikrai gaus.

kilmingai užbaigtas tarptautinis jaunųjų krikščionių darbininkų Kolpingo sąjungos trečiasis kongresas. Jame dalyvavo Vokietijos prezidentas H. Luebke. Dalyvaujant 40,000 jaunų krikščionių darbininkų kongreso uždarymo iškilmingas šv. mišias atnašavo kard. Frings. Tuo pat metu ir Šv. Tėvas Paulius VI pasakė kalbą per Vatikano radiją.

* **Naujas Servitų ordino vadas.** Šiomis dienomis chicagietis kunigas Joseph M. Loftus išrinktas Servitų ordino vadovu. Kun. Loftus, 43 metų, yra pirmasis neeuropietis, kuris vadovaus kunigų ir brolių servitų ordinui, įkurtam 1233 metais.

* **Amerikietis vyriausiu vadovu.** Kun. Louis Secondo, 50 metų, išrinktas Romoje Trečiojo Pranciškonų vienuolių ordino vyriausiu vadovu. Jis yra gimęs Jersey City iš italų imigrantų tėvų. Paskutiniu laiku kun. Secondo buvo Laterano universiteto profesorium Romoje. Taip pat jis yra parašęs keletą teologinių knygų.

* **Šv. Sostas ir naujoji Zambijos respublika** Afrikoje nutarė užmegzti diplomatinius santykius, pasikeičiant diplomatiniiais atstovais.

* **Popiežiaus lankytojai.** Šv. Tėvas Paulius VI vienoje bendroje audiencijoje, kurioje dalyvavo daugiau kaip 13.000 lankytojų, kalbėjo apie ryšį tarp lankytojų ir popiežiaus. Visus lankytojus, anot Šv. Tėvo, galima paskirstyti į tris grupes: svetimus, draugus ir sūnus. Pirmąją grupę sudaro svetimieji, kurie atvyksta tik kaip turistai. Antrieji — draugai, kurie ateina vedini didesnio nuoširdumo, tačiau jie dar nedalyvauja tikėjimo ir meilės vienybės bendravime. Trečioji grupė — ištikimieji sūnūs, kurie ateina į savo tėvo namus. Tačiau visus Šv. Tėvas vienodai sutinka kaip gerus ganytojas.

LIETUVIŲ DARBAI IR ĮVYKIAI

* **Tragiškųjų birželio įvykių minėjimas Chicagoje.** Birželio 12 d. Chicagos lietuviškoji visuomenė ir svečiai iš toliau kupinai vakare užpildė švč. Marijos Gimimo bažnyčią Marquette Parke. Šv. mišias atnašavo vysk. V. Brizgys, o jaudinantį pamokslą pasakė kan. V. Zakarauskas. Giedojo jungtinis choras, diriguojamas muz. A. Giedraičio, ir solistė R. Mastienė. Tuoj po pamaldų organizuota eisena su organizacijų vėliavomis atvyko prie Dariaus ir Girėno paminklo. Pagerbiant žuvusius už Lietuvą, buvo padėtas vainikas prie paminklo. Pagrindinę kalbą pasakė Lietuvos atstovas Washingtone min. J. Kajeckas. Pagerbime dalyvavo latvių ir estų bendruomenių atstovai ir jie pasakė kalbas. Taip pat giedojo jungtinis choras, diriguojamas muz. P. Armono. Priimtos rezoliucijos Lietuvos laisvės reikalui. Visą minėjimą vainikavo Chicagos Lietuvių Operos koncertas, kuris žavinčiai ir jaudinančiai išpildė Verdi "Requiem" ir Br. Markaičio "Vilniaus varpai", vadovaujant maestro A. Kučiūnui ir dalyvaujant Chicagos simfoniniam orkestrui. "Requiem" ir kantatos išpildyme dalyvavo solistai D. Stankaitytė, A. Stempužienė, St. Baras, J. Vaznelis, Pr. Bičkienė, A. Giedraitienė ir A. Brazis. Tai buvo kieto ir sunkaus darbo vaisius. Tebūnie užtai garbė ir padėka dirigentui, mūsų solistams, dainininkams ir visiems rengėjams bei rėmėjams. Didžiulė McCormick teatro salė vos galėjo talpinti apie 5,000 klausytojų.

* **Illinois gubernatoriaus atsišaukimas.** Illinois valstybės gubernatorius Otto Kerner baisiųjų birželio dienų minėjimo išvakarėse paskelbė proklamaciją, kurioje pareiškė, kad jis remia lietuvių laisvės siekius.

* **Bažnyčia paverčiama muziejum.** Istorinė šv. Jono bažnyčia Vilniuje bus

paverčiama muziejumi. Bažnyčia atiduota Vilniaus universitetui ir joje numatoma įrengti Lietuvos kultūros bei mokslo istorijos muziejus.

* **Pabaltiečių diena JAV Kongrese.** JAV Atstovų rūmai birželio 14 dieną paskyrė specialia Baltijos diena paminėti Pabaltijo kraštų užgrobumui.

* **Lietuvių fondo narių suvažiavimas** įvyko birželio 12 d. Jaunimo centre, Chicagoje. Peržvelgta metų veikla, numatytos veikimo gairės.

* **Vysk. Pr. Brazys, MIC,** birželio 12 d. dalyvavo šv. Antano gimnazijos Kennebunkporte mokslo metų baigimo iškilmėse. Šiais metais gimnaziją baigė 11 mokinių.

* **Ses. M. Agnesina, SSC, — daktarė.** Ses. Agnesina, šv. Kazimiero seserų kongregacijos narė, gavo Lojolos universitete anglų kalbos daktaro laipsnį. Ses. Agnesina gimusi Chicagoj iš lietuvių tėvų. Daug metų ėjusi mokytojos ir direktorės pareigas, nuo 1964 m. ji yra šv. Kazimiero seserų kongregacijos aukštesnių mokyklų direktorė.

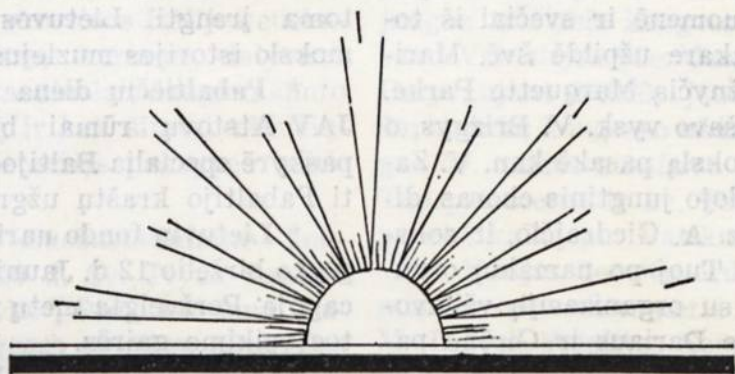
* **Lietuviškos vestuvės — lėlių kolekcija** iš Lietuvos pasiuntinybės Washingtone birželio 13 buvo išstatytos visai vasarai Better Living paviljone, New Yorko pasaulinėj parodoj.

* **Tėv. J. Bružikas, SJ,** atvyko iš Brazilijos į JAV sveikatos sustiprinti. Jo pastovesnė apsidėjimo vieta iki lapkričio mėn. galo bus lietuvių tėvų jėzuitų vienuolyne, Chicagoje.

* **Kun. St. Yla** šiuo metu dirba Vatikano archyvuose, rinkdamas medžiagą knygai apie Šiluvos švč. Mariją.

* **V. Tamulaičio knyga angliškai.** Lietuvoje 1935 m. išleistą Vytauto Tamulaičio knygą "Skruzdėlytės Greitutės nuotyčiai" Maryland Books leidykla išleido angliškai. Ji gaunama ir "Drauge".

LITUWU DARBALIR IŲYKAAK

Maloniai kviečiame lietuvišką visuomenę!

MARIJONŲ BENDRADARBIŲ SAJUNGOS
APSKRITIES

Didysis Piknikas

— įvyksta —

1965 m. sekmadienį, birželio mėn. 27 d.

TĖVŲ MARIJONŲ SEMINARIJOS
SODUOSE

Route 83 ir 63rd Street

BUSAI ISVAŽIUOJA:

- 12 valandą nuo Marquette Park prie bažnyčios
- 12 valandą nuo Cicero prie šv. Antano bažnyčios
- 12,30 valandą nuo Brighton Park prie bažnyčios
- 12 valandą nuo Bridgeport prie bažnyčios ir iš ten sustos prie šv. Kryžiaus parapijos bažnyčios.